

РЕШЕНИЕ

№ 267

София, 01.12.2017 година

В ИМЕТО НА НАРОДА

Върховният касационен съд на Република България, **Второ наказателно** отделение, в съдебно заседание на петнадесети ноември две хиляди и седемнадесета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ :ТАТЯНА КЪНЧЕВА

ЧЛЕНОВЕ :БИЛЯНА ЧОЧЕВА

ЖАНИНА НАЧЕВА

при участието на секретаря ИЛИЯНА РАНГЕЛОВА и на прокурора КИРИЛ ИВАНОВ изслуша докладваното от съдия Кънчева касационно дело № 948 по описа за 2017 година и за да се произнесе взе предвид следното:

Касационното производство е второ по ред. Образувано е по жалби на подсъдимия Ф. А. М. и на частните обвинители К. В.- Ц., И. Ц., П. Д., Д. Г. и П. Б. срещу решение № 218/ 10.07.2017 г. по внохд № 129/17 г. на Великотърновския апелативен съд, с което е изменена присъда № 11/ 01.07.2016 г. по нохд № 367/15 г. на Ловешкия окръжен съд.

С присъдата подсъдимият М. е признат за виновен в това, че на 11.08.2015 г., при управление на л.а. А. нарушил правилата за движение по чл. 21 ал.1 от ЗДП и по непредпазливост причинил смъртта на В. Ц. и М. Ц. и средна телесна повреда на П. Б., поради което и на основание чл. 343 ал.4, вр. ал.3 б.Б, вр. чл.2 ал.2 и чл. 54 от НК е осъден на осем години лишаване от свобода. На основание чл. 343 г от НК е лишен от право да управлява МПС за срок от десет години.

С решение № 304/ 19.12.2016 г. по внохд № 279/16 г. Великотърновският апелативен съд изменил присъдата, като преквалифицирал деянието по чл. 343а ал.1, б.Г от НК и намалил размера на наложените наказания- лишаването от свобода на пет години, а лишаването от права на седем години.

По жалби на подсъдимия и на частните обвинители К. и И. Ц., П. Д. и Д. Г. е образувано к.д. № 176/17 г. С решение № 77/28.03.2017 г. ВКС, III н.о. отменил решението и върнал делото за ново разглеждане от въззивния съд.

С решението, предмет на настоящата касационна проверка, Великотърновският апелативен съд изменил присъдата само в частта по наказанията, като намалил размера на наказанието лишаване от свобода от осем години на ШЕСТ ГОДИНИ И ШЕСТ МЕСЕЦА, а на наказанието лишаване от права от десет на ДЕВЕТ ГОДИНИ. Определил първоначален „общ” режим за изтърпяване на наказанието лишаване от свобода. Потвърдил присъдата в останалата ѝ част.

В съдебното заседание подсъдимият и неговата защита поддържат жалбата. Развиват съображения за наличие на случайно деяние по смисъла на чл. 15 от НК, както и че подсъдимият е оказал помощ на пострадалите. Предлагат подсъдимият да бъде оправдан или да бъде приложен закон за по-леко наказуемо престъпление, съотв. наказанието да се определи при основанието по чл. 55 от НК.

Частните обвинители и техните повереници поддържат депозираните жалби и развиват съображения за явна несправедливост на наложените наказания.

Прокурорът от Върховната касационна прокуратура намира жалбата на подсъдимия за неоснователна. Споделя доводите на частните обвинители, че наказанията са явно занижени по размер, поради което предлага делото да бъде върнато за ново разглеждане с указания за тяхното увеличаване.

По жалбата на подсъдимия.

Съображенията в жалбата за приложение на разпоредбата на чл. 15 от НК са били поставени на вниманието на предходния касационен състав и са обсъдени на л. 13 от отменителното решение. Изрично е посочено, че за да се изключи виновното поведение е необходимо деецът да се е съобразил с предписанията на ЗДП при управлението на МПС и не по своя вина да е бил поставен в невъзможност да избегне настъпването на общественотоопасните последици. При приетите от въззивния съд факти, които са идентични с установените и от първия въззивен състав, безспорно се установява, че подс. М. сам се е поставил в невъзможност да предотврати настъпването на съставомерните последици, тъй като е управлявал автомобила със скорост, надвишаваща значително разрешената за пътния участък от 90 км.ч.- а именно 122.44 км.ч. Загубата на напречна устойчивост на автомобила е резултат от превишената скорост, като подсъдимият е имал обективна

възможност да възприеме пешеходците и да избегне удара, ако е управлявал превозното средство със скорост до и под 90 км.ч. Настоящият касационен състав споделя изложените от предишния касационен състав съображения, че не са налице основания за приложение на разпоредбата на чл. 15 от НК и за оправдаване на подсъдимия.

Неоснователни са и доводите за неправилно приложение на материалния закон, тъй като не е приложен закон за по-леко наказуемо престъпление. Видно е от съдържанието на отменителното касационно решение / л.15/, че касационният състав е отхвърлил като неправилни съображенията на предишния въззивен състав за наличие на предпоставките за квалифициране на деянието по чл. 343а от НК. Изрично е прието, че нито преместването на пострадалата Ц. на няколко метра от мястото, където тялото ѝ се е установило след удара, нито призивът на дееца към децата да се обадят на тел. 112, още по-малко намерението за отместване на автомобила и освобождаване на тялото на пострадалия М. Ц. са фактически обстоятелства, сочещи на оказана помощ и обосноваващи преквалификация на деянието. След направената констатация за неправилно приложение на материалния закон, касационният състав е отменил решението и е върнал делото за ново разглеждане. Съгласно императивната норма на чл. 355 ал.1 т.2 от НПК, указанията на касационната инстанция по приложението на правото са задължителни при новото разглеждане на делото, освен в случаите, когато се установят други фактически положения.

Великотърновският апелативен съд е извършил дължимата проверка на първоинстанционния съдебен акт и е приел за безспорно установена същата фактология, вкл. фактическите обстоятелства, въз основа на които защитата претендира прилагане на закон за по-леко наказуемо престъпление. Въззивният съд правилно не е уважил претенцията и е потвърдил присъдата по отношение на правната квалификация на деянието. По този начин е изпълнил указанията на касационната инстанция, дадени в отменителното решение, които са задължителни.

По оплакванията на подсъдимия и частните обвинители за явна несправедливост на наказанията.

Преди да вземе отношение по доводите в жалбите на частното обвинение, касационният състав намира за необходимо да посочи, че жалбата на частния обвинител П.Б. е недопустима и по нея не дължи произнасяне. От материалите по делото е видно, че П.Б. не е обжалвала по касационен ред предходното въззивно решение, с което е било значително смекчено наказателно- правното положение

на подсъдимия- както относно квалификацията на деянието, така и относно размера на наложените наказания. С проверяваното сега въззивно решение подсъдимият всъщност е наказан по-тежко в сравнение с предходното въззивно решение, което очевидно частният обвинител Б. е възприела като правилно и не е обжалвала. Затова касационният състав преценява жалбата ѝ като недопустима.

Великотърновският апелативен съд е извършил обективен и пълен анализ на всички обстоятелства, относими към индивидуализацията на наказанията. Правилно в полза на подсъдимия са отчетени положителните характеристични данни, чистото му съдебно минало, данните за трудова ангажираност и изразеното съжаление за причинените тежки последици от деянието. Частното обвинение няма основание да изразява недоволство от този подход на съда, тъй като в съдебната практика посочените обстоятелства винаги се вземат предвид и имат съществено значение при оценката на степента на обществена опасност на извършителя на престъплението. Въззивният съд е разгледал идентичните по съдържание възражения на поверениците на частните обвинители и ги е отхвърлил с убедителни съображения, които касационният състав споделя и не намира за необходимо да повтаря.

Обсъдени са и всички отегчаващи вината обстоятелства, сред които младата възраст на починалите деца и броя и тежестта на причинени телесни увреждания на П. Б.. Затова съдът не може да бъде упрекнат, че е пренебрегнал данните за личността на загиналите, в частност на М. Ц. /както е отразено в жалбата на адв. Л./. От съдържанието на мотивите се установява, че съдът не е пренебрегнал резултата от престъплението, надхвърлящ минималните съставомерните последици, предвидени в нормата на чл. 343 ал.3 НК, значителното превишаване на разрешената скорост за движение и данните за наложените административни санкции на М. за нарушения на транспортното законодателство.

Неоснователно е искането на защитата на подсъдимия за индивидуализиране на наказанието при основанието по чл. 55 от НК. Действията му непосредствено след катастрофата касационният състав не преценява като изключителни смекчаващи отговорността обстоятелства, тъй като те са в рамките на законосъобразното и нормално поведение в подобни случаи. Като е слязъл от автомобила и е проявил загриженост към състоянието на трите деца, подсъдимият е реагирал като всеки отговорен за действията си човек, поради което ВКС счита, че поведението му подкрепя заключението на въззивния съд за сравнително ниската степен обществената му опасност. Наложени от контролираната инстанция наказания правилно са индивидуализирани по размер, съответстват на тежестта

на извършеното престъпление и на целите по чл. 36 от НК. Липсват основания за коригиране на техния размер, поради което решението следва да бъде оставено в сила като правилно и законосъобразно.

Водим от гореизложеното и на основание чл. 354 ал.1 т.1 от НПК, Върховният касационен съд, второ наказателно отделение

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ жалбата на частния обвинител П. М. Б., действаща със съгласието на законния си представител М. Н. Б..

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 218/ 10.07.2017 г. на Великотърновския апелативен съд, постановено по внохд № 129/17г. Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ :

ЧЛЕНОВЕ: